

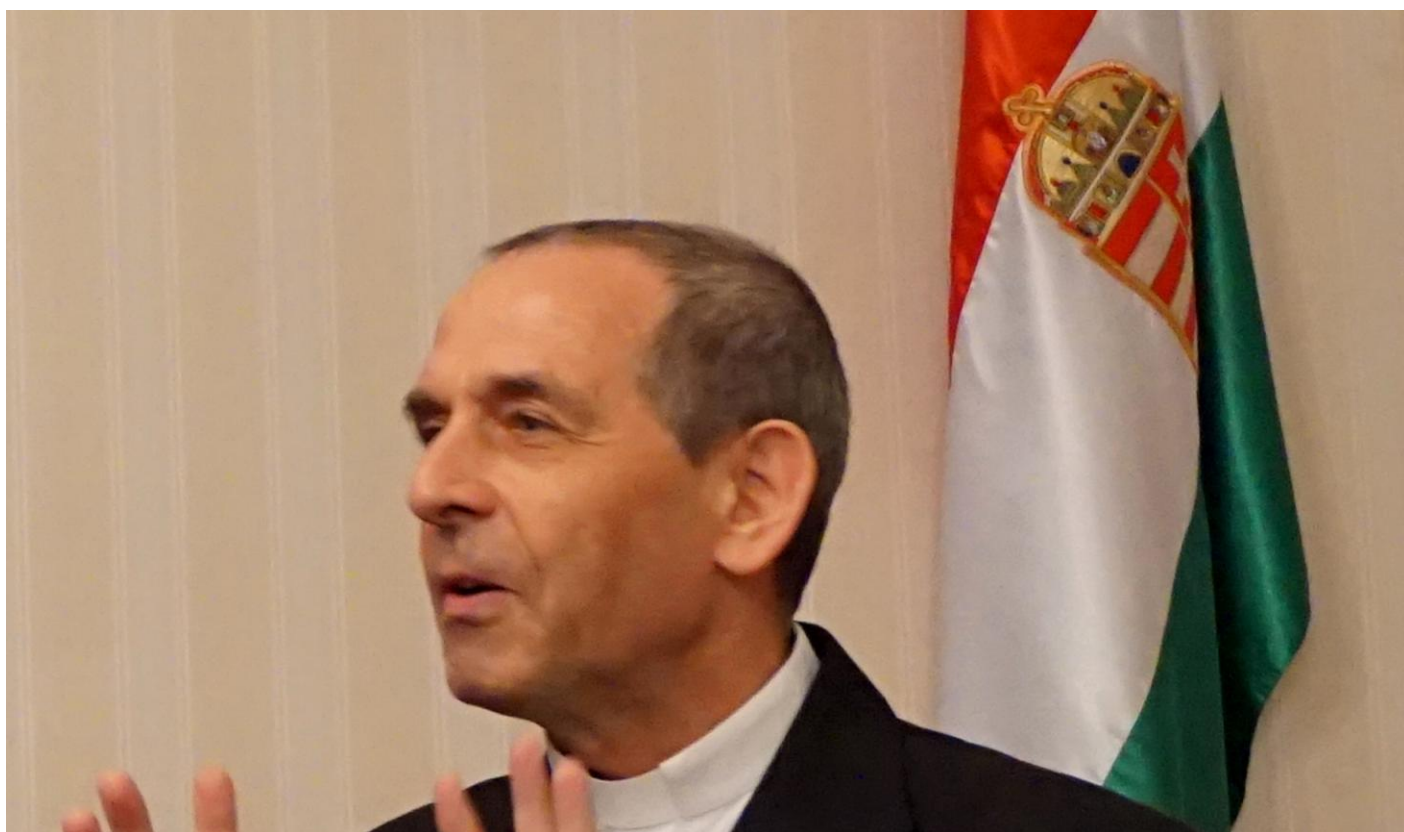
BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE
Új sorozat, XII. évfolyam, 7. (94.) szám Bécs, 2017. október

Krisztust köszönteni és szolgálni – Bécsben

Pallós Tamás beszélgetése Varga Jánossal, a Pázmáneum új rektorával

– *Hogyan vezetett az útja az esztergomi szemináriumtól az osztrák fővárosba?*

– Mérnökként dolgoztam a Magyar Rádióban, de egyre inkább éreztem az Úr hívását. 1988-ban jelentkeztem a szemináriumba, két évet Esztergomban végeztem, négyet pedig Heiligenkreuzban az azóta pápai jogú ciszterci Teológiai Főiskolán. Egyszer évekkel korábban jártam a csodaszép kolostorban, éppen csak a templom előterébe bejutva. Álmomban sem gondoltam volna, hogy egyszer majd ott tanulhatok. Az akkori apát, Gerhard Hradil a vasfüggöny lehullása után támogatni szeretne volna a volt keleti blokk országainak katolikus egyházát, és felajánlott néhány ösztöndíjhelyet. Dékány Vilmos segédpüspök, a szeminárium rektora keresett meg, hogy mivel megvan a német nyelvvizsgám, a második év lezárásával, a szigorlatok letétele után kiküldenének Heiligenkreuzba tanulni. Először úgy volt, hogy csak egy évre, de aztán ott fejeztem be a tanulmányaimat. A szentelés után különböző kápláni helyekre kerültem, majd meghatározó hét évet töltöttem a Mátyás-templomban. 2007-ben lettem a remetekertvárosi Szentlélek-templom plébánosa. Amikor hirtelen elhunyt Csordás Eörs, a Pázmáneum rektora, Erdő Péter bíboros úr keresett meg azzal, hogy a nyelvtudásomra, helyismeretemre alapozva engem bízna meg az intézmény vezetésével. Májusban kaptam meg az ideiglenes kinevezést, aztán a plébánosi feladataim átadásával, augusztus közepén kezdtem el az érdemi munkát. Érdekes volt a visszatérés, hiszen egykor seminaristaként laktam a Pázmáneumban, amikor nyelvkurzuson vettem részt. Veres Árpád, az akkori rektor vezetésével megilletődve néztük meg ezt a megszentelt házat és a Mindszenty- emlékeket. Azóta kétszer látogattam meg az intézményt; aztán egyszer csak itt találtam magam, mint rektor...

– *Mi volt az első gondolata, amikor idejött?*

(folytatás a 2. oldalon)

.....
(folytatás az 1. oldalról)

– Emlékeztem, hogy a ház falán volt egy megmattult, zöldre színeződött bronztábla a következő szöveggel: Ebben a házban élt és működött 1971 és 1975 között Mindszenty József hercegprímás, bíboros érsek. Amikor itt laktam, mindig arra gondoltam, meg kellene tisztítani ezt a patinás emléktáblát. Sajnos ez a „hanyagságom” vagy a következetlenségem miatt végül is elmaradt. Így az első, ami eszembe jutott, ez a - bizonyos törődési vágyból fakadó - régi „ígéretem” volt: „na most az első dolgom lesz!”. De láttam, hogy már egy márványtábla van helyette a falon, gyönyörű arany betűkkel. Most viszont megkaptam az egész házat, hogy törődjek vele...

– *Az idők során változott valamit a Pázmáneum „státusza”?*

– Az alapító Pázmány Péter fontosnak tartotta, hogy a magyar papok megfelelő teológiai képzést kapjanak Bécsben. Az intézmény a mai napig az Esztergom–budapesti főegyházmegye szemináriuma, még akkor is, ha jogilag, formálisan egy ideig a Bécsi főegyházmegye kezelésében volt is, egészen 2001 végéig. 1964-ben végzett itt az utolsó teljes évfolyam. Természetesen később is tanultak itt pázmániták, de állandó diákközösség nem volt. Nyelvkurzusra, kutatásra, doktori-, posztgraduális képzésre jöttek, jönnek ide kispapok, papok hosszabb rövidebb időre. Mindennap van szentmise, zsolozsma... Vagyis sok szempontból magán hordja az intézmény egy szeminárium jegyeit, hiszen fő feladata továbbra is a papság képzése, illetve az egyházi kultúra elősegítése.

– *Milyen feladatokat vett át, és mi mindent tervez?*

– Természetesen mindazt továbbviszem, amit megörököltem. A bécsi egyházmegyében például részt veszek egy idősothon lelkipásztori ellátásban, ahol elődeimhez hasonlóan kápolnaigazgatónak neveztek ki. Megvannak az elképzeléseim az épület jobb kihasználása érdekében. Amikor nincsenek szeminaristák, civil katolikus fiatalokat fogadunk, lelkipásztori, plébánosi, hittanári ajánlással. Egyfajta tanulmányi házként is működünk tehát, ahol nem túl szigorú, de meghatározott napirendet tartunk, szentmisével, zsolozsmával. A fiatalok szívesen imádkoznak együtt, lelki szükségletből, és nem kényszerből. Otthonról gyakran jönnek meglátogatni őket a barátaik, és örömmel látom, hogy ők is bekapcsolódnak a szentmisébe, a közös imába. Egyik reggel a mise után avval jöttem hozzám, hogy este már nem akartak zavarni, de felmentek a kápolnába zsolozsmázni, ugye nem baj? Mondtam nekik, hogy nagy örömmel hallok. Szívesen imádkozom velük, de ez így talán ez még nagyobb dolog. Számomra a legszebb megnyilvánulása a keresztény szabadságnak és a hívő lelkületnek.

– *A Pázmáneum magyar egyházi, kulturális bázis, egyfajta közösségi központ is?*

– Ahogyan Erdő Péter bíboros úr 2003-ban, a Pázmáneum működésének 380. évfordulója alkalmából tartott ünnepségen fogalmazott, a Collegium Pazmanianum az Esztergom-Budapest Főegyházmegye és a magyar egyház bécsi nagykövetsége. Elsősorban ennek a feladatnak szeretnék megfelelni.

Elsődleges lelkipásztori feladatom a Pázmáneumban, hogy fogadjam az ideérkezőket, törődjek az itt lakókkal, de természetesen van, aki kifejezetten lelkivezetésre jön hozzám, vagy gyónni szeretne, jegyesoktatást is tartok.

A világ különböző pontjairól érkeznek paptestvérek, papnövendékek, ami sok örömet ad, hiszen minden találkozással gazdagodik az ember. Nagyon szeretném, ha az ideérkezők jól éreznék magukat, és lelki otthonra találnának. Egy olyan helyre, ahol jelen van a magyar egyházi hagyomány, az az erős és töretlen, megtörhetetlen hit, ami Pázmány Pétertől Mindszenty bíboroson keresztül egészen napjainkig jellemzi a magyar egyházat.

Fontosnak látom, hogy a Pázmáneum kapocs legyen a kultúra felé. A lehetőségek szerint sajátos kultúrmissziót is szeretnék itt végezni.

– *A Pázmáneumot milyennek szeretné látni néhány év múlva?*

– A legfontosabb álmom már megvalósulóban van, hiszen egymásnak adják a kilincset a vendégek. Mindegyikük jól érzi a házban magát, rácsodálkozik értékeinkre, hagyományainkra, a programok vagy éppen a csend és az imádság által feltöltődve indul haza. Számomra fontos, hogy ez az épület megteljen élettel. Legszívesebben kiírnám a főbejárat fölé azt az evangéliumi ihletésű mondatot, ami a kápolna ajtajánál olvasható latinul: „A Mester van itt és téged hív!”

Úgy gondolom, nem egyszerűen egy intézménynek vagyok az igazgatója, hanem mindazoknak a lelkipásztora, akik rövidebb hosszabb időre betérnek ide. Amíg plébánosként Krisztust a családokban, a gyerekek vagy a betegek között szolgáltam, tanítóként voltam jelen, kormányzati feladatot láttam el a plébánián, vagy temetésen közvetítettem Isten irgalmát, Krisztus szeretetét, a Szentlélek vigasztaló erejét, addig itt a vendégek személyében tudom köszönteni és szolgálni Krisztust.

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság novemberi rendezvényére

**Dipl.-Theol., Dipl.-Ing. Varga János,
a bécsi Pázmáneum rektora**

"A bécsi Pázmáneum története"

2017. november 5-én, vasárnap, d.u. 17:30 órakor

A rendezvény helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Varga János 1960. április 12-én született Budapesten. A Kodály Zoltán Ének- Zenei Általános Iskola és a Móricz Zsigmond Gimnázium elvégzése után a Budapesti Műszaki Egyetem Közlekedésmérnöki Karának Rendszerszervező Ágazatán szerzett diplomát 1984-ben. Evvel párhuzamosan és ezt követően a Magyar Rádió Dokumentációs Osztályán dolgozott, ahol 1987-től a Hangarchívum vezetője volt.

Teológiai tanulmányait 1989-ban kezdte meg Esztergomban, majd 1991-től az ausztriai

Heiligenkreuzban, a Bécsi Egyetem kihelyezett tagozataként működő ciszter rendi teológiai főiskolán végzett 1995-ben.

Esztergomban szentelték pappá 1995. június 17-én.

Lelkipásztori állomáshelyei közül kiemelkedik a Budavári Nagyboldogasszony (Mátyás) templom, ahol hét éven át volt káplán. Ezen idő alatt kezdett idegen nyelvű pasztorációval foglalkozni: keresztelés, gyóntatás, jegyesoktatás, esketés, temetés, zarándokmisék: osztrákok, németek, olaszok, angolok számára.

2007-2010 között a Remetekertvárosi Szentlélek Egyházközség plébánosaként működött.

2010. májusában kapja kinevezését a bécsi Collegium Pázmáneum rektorává.

2010. óta bekapcsolódott a bécsi főegyházmegye lelkipásztori életébe, elsősorban a Liesing-ben működő Helmut Zilk Idősek Otthonának kápolnaigazgatójaként, a Szent István dóm gyóntatójaként, illetve lelkipásztort, jegyesoktatást, esketést, keresztelést, temetést vállalva elsősorban a magyar hívek, valamint a kétnyelvű családok körében.

Tanulmányai során elsajátította a német, olasz, majd az angol nyelvet is.

1994-től a Comunione e Liberazione Fraternitásának tagja,

1998-tól a Betlehemi Nővérek Alapítvány Kuratóriumának tagja,

2003-tól a Házasság Hétvége mozgalom team-papja,

2007-2016 között a Házasság Hétvége mozgalom magyar nemzeti felelős papja

2003-tól rendszeresen ír beszámolókat, tudósításokat az Új Ember, majd a Magyar Kurír számára,

2005 végétől a Magyar Katolikus Újságíró Szövetség tagja, 2006-tól a Vatikáni Rádió Magyar Adásának alkalmi tudósítója, elsősorban olaszországi és ausztriai egyházi események, rendezvények kapcsán.

2012-ben tevékeny szerepe volt a Pázmáneumban működő Cantus Arcis énekegyüttes megalakulásában.

2012-ben megválasztották a Szent István Egylet lelkipásztorává.

Munkáját 2015 tavaszán a magyar állam a Magyar Érdemrend Tisztikeresztje kitüntetéssel, 2015 telén a Balassi Kard Művészeti Alapítvány pedig Balassi Bálint-éremmel ismerte el.

Kazuo Ishiguro kapta a 2017-es irodalmi Nobel-díjat

Japán származású angol íróként tüntetett ki a Svéd Akadémia a legrangosabbnak tartott irodalmi díjjal.

A Nagy-Britanniában élő, japán származású Kazuo Ishigurónak ítélte az irodalmi Nobel-díjat a Svéd Akadémia. A díjazott nevét október 5-én jelentette be Sara Danius, az akadémia állandó titkára Stockholmban.

Kazuo Ishiguro 1954-ben született Nagaszakiban; ötéves volt, amikor a családja Angliába költözött. A Kenti Egyetemen diplomázott 1978-ban, a mesterképzést két évvel később abszolválta a Kelet-Angliai Egyetemen kreatív írásból. Az egyik legnépszerűbb angol szerzőnek számít.

Ishigurónak több műve is megjelent magyar nyelven: Napok romjai, Ne engedj el..., A lebegő világ művésze, Árva korunkban, A dombok halvány képe, legutóbb pedig Az eltemetett óriás. A Napok romjaiból és a Ne engedj el... című regényéből sikeres film is készült, igazi sztárszereposztással.

A testület indoklása szerint a japán születésű, 62 éves írónak a díjat nagy érzelmi erejű regényeiért ítelték oda, amelyekben feltárta a világgal való kapcsolatunk illuzórikus érzése alatt tátongó szakadékot.

Sara Danius, az akadémia titkára, Jane Austen és Franz Kafka keverékének nevezte Kazuo Ishiguro stílusát. Elmondta azt is, hogy a bejelentést megelőzően nem tudták elérni a díjazottat.

Kazuo Ishiguro műveit óvatosan visszafojtott kifejezőmód jellemzi, függetlenül a cselekménytől. Legutóbbi regényeiben azonban fantasztikus elemek is vannak -- emlékeztetett közleményében a Svéd Akadémia, utalva a 2005-ben megjelent, Ne engedj el... című disztópiára (disztópia - ógörög: elképzelt negatív jövőkép - szerk.megj.). E regényében -- csakúgy, mint több másikkban is -- zenei hatások is érezhetők. Nocturnes: Five Stories of Music and Nightfall (Noktürnök: Öt történet zenére és beesteledésre) című elbeszéléskötetében a zene egyenesen főszerepet játszik a karakterek közötti viszonyok ábrázolásában.

Két éve megjelent legfrissebb regényében, Az eltemetett óriásban egy idős házaspár szeli át az archaikus angol tájat abban a reményben, hogy az út végén találkoznak évek óta nem látott fiukkal. A műben Kazuo Ishiguro megindító módon tárja fel, hogyan kapcsolódik az emlékezet és a feledés, a múlt és a jelen, valamint a képzelet és a valóság.

Eddig nyolc regénye jelent meg, film- és televíziós forgatókönyveket is ír.

Sara Danius a bejelentést követő rövid interjúban azt mondta: „szerintem Ishiguro minden könyve gyönyörű. Az egyik kedvencem Az eltemetett óriás, de nagyon szeretem a Napok romjait is”.

A legrangosabb irodalmi elismerés mellé 9 millió svéd korona is jár. A díjátadó ünnepséget hagyományosan december 10-én, az elismerést alapító Alfred Nobel halálának évfordulóján rendezik.

Mint ismeretes, tavaly a Svéd Akadémia sokak által bírált döntést hozott azzal, hogy Bob Dylan énekes-dalszerzőnek ítélte a kitüntetést. A díj utóélete is elég kalandos volt, Dylan először nem is akarta átvenni, a díjátadó gálaesten nem is vett részt, Patti Smith amerikai énekesnőt, írórt és képzőművészt küldte maga helyett, akit a "punkzene keresztanyjának" is szoktak nevezni.

.....

Uzseka Norbert

Kazuo Ishiguro: Napok romjai

Gondolom, sokan látták a *Napok romjai* című filmet, amit **Anthony Hopkins** és **Emma Thompson** csodálatos alakítása tett felejthetetlenné, de azt talán kevesebben tudják, hogy a film alapjául egy regény szolgált, ami 1989-ben elnyerte a Booker-díjat is – ami most immár harmadjára jelent meg magyarul (először még *A főkomornyik szabadsága* címen).

A Japánban született, ám hatéves korától Angliában élő **Kazuo Ishiguro** harmadik regényének főszereplője Mr. Stevens, egy angol nemesi ház főkomornyikja. A regény jelene 1956, amikor is új, amerikai gazdája szabadságot ad Stevens-nek, aki ezt az alkalmat arra használja, hogy elautózzon Dél-Angliába, megcsodálja annak számos szép látnivalóját, s hogy egyúttal találkozzon Darlington Hall volt házvezetőnőjével, és megkérje Miss Kentont, térjen vissza a birtokra, hogy újra elfoglalja régi pozícióját. De az utazás egyúttal a múltba is vezet – amint Stevens egyre messzebbre kerül Darlington Hall-tól, ismeretlen terepen vezetve ura Fordját, úgy fedi fel előttünk visszaemlékezéseiben mindazt, ami a '30-as években történt, és aminek köszönhetően új tulajdonosa van a kastélynak.

A regény nem csupán a jelen és múlt között váltakozó elbeszélés miatt rétegzett, hanem mert számos vetülete van. Az egyik korszak, illetve történelem, annak is egy olyan, kevésbé közismert epizódja, melyben

Stevens egykori urának jut a nagyobb szerep, aki igazi előkelő, becsületes, ámde naív angol lordként azon dolgozik, hogy az I. világháború után Németországra nehezedő nyomást (amit ő bosszúhadjáratként értelmez) enyhítse politikai eszközökkel. Mindez apránként derül csak ki, és szinte mellékes Stevens történetéhez képest.

A végtelenül kifinomult, méltóságteljes stílusú, szigorú erkölcsi normák szerint élő főkomornyik, aki talán angolabb a hajdani Lord Darlingtonnál is, és lényegében maga a megtestesült, két lábon járó viktoriánus kor, élete minden pillanatát mindenkori ura szolgálatában tölti. Ezt tanulta apjától, a szintén kiváló hajdani főkomornyikról, akinek halála épp egybeesik egy fontos konferenciával, amit a kastélyban tartanak. Számára a szolgálat, a lojalitás mindennél előrébb való, ideértve bármi személyest is. Ez valahol megható és nemes is lehet, csak hogy Stevens életében is számos olyan pont van, amikor önmagának kellene lennie. Nemcsak olyan morális szempontból kényes esetekben, mint például amikor épp náci eszmékkel megvezetett ura kirüg két zsidó szolgálólányt, de magánéletében is.

Ishiguro a könyv első pillanatától sugalmazza, hogy Stevens számára Miss Kenton több lehetett, mint egyszerűen egy kiváló képességekkel bíró házvezetőnő, ámde a merev szabályok, amik irányítják életét, megakadályozzák abban, hogy közelebb engedje magához az irányában távolról sem közömbös nőt. Pontosabban... épp ez az, ami a regény lényege.

Az olvasó, saját egyéni gondolkodásától, vérmérsékletétől függően könnyen elítélheti Stevens-t, pipogya, humortalan, sznob idiótának épp úgy nevezheti, mint nehézkes, önáltató, egyszersmind tragikus figurának, és így tovább, mindazonáltal megeshet, hogy kísérti majd a gondolat, hogy esetleg egynémely döntésében ő maga is ilyen vagy olyan indokok, szabályok, akármik mögé bújt, ahelyett, hogy vállalta volna a döntés, az emberileg leginkább helyes lépés kockázatát és az azzal járó felelősséget. Miközben Stevens hosszú távon némileg tényleg fárasztó stílusában elmesél minden dolgot, egyre-másra döbben rá, bevallva-bevallatlanul a hibákra, amiket vétett, és megérti, hogy eltékozolta az életét. Az olvasó pedig elkerülhetetlenül a hatása alá kerül, és még örülhet, ha saját élete alapos megvizsgálása után sem kell többet megállapítania, mint hogy lám, ez a könyv csodálatosan ad elő egy rossz példát, egy olyan életről, amiben bizonyos nézőpontból ugyan megvolt a méltóság, a tartás, de valójában elhibázott döntésekkel előidézett személyes tragédiákkal van tele.

Mindemellett a regény egy stílusbravúr, a maga módján költőien szép és felkavaró, és ad valami különös ízt a könyvnek az is, hogy Ishiguro nem pusztán nem tősgyökeres angol, de még az amúgy a viktoriánus, illetve tradicionális angol erkölccsel és viselkedési normákkal sok hasonlóságot mutató japán kultúrát sem szívhatta magába úgy istenigazából, s mégis ilyen döbbenetes mélységig ismeri a (most már részben régvolt) angol mentalitást. De talán épp az ő sajátos helyzetéből fakadó távolságtartás tette lehetővé, hogy mindent, ami a könyvben felvonul, bizonyos fokú mértékletességgel, objektivitással ábrázolja – a szöveg, a történet szépsége pedig az írói zseni eredménye.

1956. október 23.

Háy Gyula

Vallomás

Ó, hányszor mondtuk kézlegyintve:

Ezek a mai gyerekek,
Ezek hol vannak tőlünk?
Üresek, léhák, jampecek.
Ezek? Hisz ezek janicsárok,

Nincs eszmény, nincsen hit, Haza,
Ezeket csak a szving érdekli,
Ezeknek nincs egy jó szava.

De aztán! Aztán csodák jöttek,
Soha nem látott hős napok.
Amit megtenni sohse mertünk,
A jampec fegyvert ragadott.

Kinek nem jutott, puszta kézzel
Rohamozott meg tankokat!
S friss erővel az égre írta:
Zsarnokok! Ez a föld szabad!

Könnyes szemekkel vallom menten:

Hősök vagytok, nem jampecek.
Ősz fejem lehajtva mélyen,

Bocsássonatok meg: gyerekek

Háy Gyula (Abony, 1900. május 5. – Ascona, Egyesült Államok, 1975. május 7.) volt az, aki az 1956-os forradalom idején, a szovjet csapatok november 4-i támadása után beolvasta a Kossuth Rádióban több nyelven is a híres segélykérést: „Segítsetek! Segítsetek! Segítsetek!”. -- szerk. megj.)

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

A két gazdag ember gyermeke

(Székely népmese -- eredeti, fonológikus helyesírással)

Lakott egy országnak két szegletibe messze egymástól két gazdag ember. Egyiknek fia lett, s a másinak leánya. Mind a ketten meghitták egymást komának, s a keresztelőbe arra egyeztek, hogy a gyermekeiket összeházasítsák.

Nőtték a gyermekek; de munka nélkül s mind kényes becзék. Hogy megnőttek, öket essze es házasították.

Csakhamar meghót mind a kettőnek apja anyja; ök magikra marattak, a világhoz nem értettek, a gazdasághoz semmit sem tettek. A jobbágyok, zsellérek vellik azt csinálták, a mit akartak, főggyik mind megburjánysodott, a buzáskas mind megürült, s megkeztek szegényedni.

Ecczer a gazdának eszibe jut, hogy a vásárba kéne menni, met az apjától es ugy látta vót. Elindult vásárba, s elhajtotta a még meglévő fiatal pár szép ökrit es. Uttyába találkozott egy lakadalommal, s annak ugy köszönt: Isten örözze kjeteket ijen szomoru változástól, s a megszorodottaknak aggyon vigasztalást! Ő ezt az apjától ecczer a halottas háznál igy hallotta vót. Megharagusznak ezétt rea a lakadalmasok, mett ékkicsitt jó vérikbe vótak, s jól megczibájják; azt mongyák neki: mácczor ha ijen dógot látsz, tartsd fel a kalapodat a botod végibe, s örömdöbe rikótozz!

Tovább menyen, s egy erdő széjibe találkozik valami mészárosokkal, a kik kövér disznyókat hajtottak; kapja a kalapját, feltartsa a bottya végibe, s rikótozni kezd. A disznyók megijednek, s mind bérugaszkodnak szerteséjjel az erdőbe. A mészárosok öt jól elpáhojják s azt mongyák: mácczor, ha ijen dógot látsz, mongyad: az isten ágya meg egy hejjibe kettővel!

Tovább menyen, s lássa, hogy egy ember a főggyit a csipkétől, burjától tisztogassa, s köszön: Ágya meg isten kjedet bátya egy hejjibe kettővel! Az ember, hogy mérgelődött es a giz-gazra, megcsipi öt, s jól elsupátójjá; akkor azt mongya neki: mácczor ha ijen dógot látsz, te es inkább segitts vaj egyet kitépni!

Más hejt találkozik két emberrel, a kik együtt tépelőttek; ő es oda menyen s tépászni kezdi hol egyiket, hol a másikat. Haggyák azok egymást, s öt jól megtépik.

Igy ért el valami-letteképpen a vásárba. Ott széjjelnét, s meglássa, hogy árulnak egy egésszen fakó szekeret. Eszibe jut, hogy apja szekérral járogatott erdőbe; kérdi attól, a ki árulta, hogy a két ökriétt nem adná-e neki a szekeret? (nem tulta, hogy ha cserel, azután a két ökröt nem aggyák vissza). Az ember előbb még megneheztelt rea, hogy az ő szekerivel miétt csufolkodik; de csakugyan lássa, hogy az ökrös gazdánál nincsenek mind honn, s a cserét megcsinájják.

Az éfju gazdának szekere vót, s azt huzogatta előbb-előbb a vásárba; talált egy kovácsra, s aval a szekeret egy féjsziétt elcserélte. A féjszit egy fénkövel cserélte el.

Mintha a dógot legjobban eligazitotta vóna, haza felé indult. A falujához közel egy tóba meglátott egy sereg vadréczt, a fénkövet közikbe dobta, a fénkö belémerült a tóba s a vadréczék elrepültek mindegyig. Levetkezett, s csórén bement a tóba, hogy a fénkövet keresse meg; de addig az egyetmássát es a tó martyáról ellopták. Igy kellett haza menni a vásárból, mindeniből kivetkeztetve.

Felesége nem vót honn, mikor ő megérkezett. Ő az asztalfiából egy sorkolat kenyeret vett, s aval lement a pinczébe. Mig a hordóhoz ment, hogy bort ereszszen, a kenyeret letette a pinczeküszöbre. Mikor a bort eresztené, visszanéz, s hát lássa, hogy a kutya a kenyeret eppen akkor kapja el. Utánna dobja a csapot, a csap elvesz, s a kutya a kenyérral elfut - a bor pedig mind egy cseppedős cseppig elfoj. Vót a pinczébe egy zsák liszt; hogy felesége a borfojást észre ne vegye, azt mind reahintezte. Egy lud ott kotolt, s e mig ő dógozott, öt sziszegte; ő azt gondolta, hogy az azt mongya, hogy öt a feleséginek béárújjá; kecczer, háromszor, megkérdezte: béárulsz-é? s arrafelé ment, de a lud még jobban sziszegett; megfogta hát a nyakát, s jól földhöz sojtotta, hogy a lud ott maratt. Arra még jobban megijett; hogy helyrehozza a hibát, a ludat megmejesztette, a lisztes hibókába meghingerődött, azután a tuluba, s ugy a fészekre ült kotolni.

Haza jó felesége, nyitva lássa a pinczeajtót, s oda lemenyen. Ő a fészken ült, s sziszegett, mind a lud. Észreveszi felesége, hogy ő; kap egy darab fát, s neki menyen, mongya: Uram, Jézus, miféle állat, mett ütöm agyon! Ő a fészkről felszökik, s nagyijedve azt mongya: Ne bánts, édes feleségem, mett én vagyok! - Felesége számba kéri, mit vásárolt? Ő mindent úgy elmondott, a hogy vót. Felesége neki kiatta az utat, s azt monta: addég szemem eleibe ne kerüjj, a mig a hibádot herre nem hozod! egy darab kinyeret s egy porció pálinkát a zsebibe tett, s aval utnak eresztette; azt kévánta: Jó utat, a hol sár nincs!

Uttyába találta Krisztus urunkot, s azt monta neki: Nem eszem meg veled a kinyeremet, mett nem csináltál belöllem gazdag embert! Azután találta a halált; aval a kinyeret s a pálinkáját megosztotta, hogy öt nem vitte el; s komájának fogatta a halált. A halál azt mongya neki: Most láss csudát, koma! s bébutt a porció évegbe. Ő az éveget bédugta. A halál kéredzett ki onnét, de ő azt monta neki: Igird meg, hogy gazdag embert csinálsz belöllem, s ugy kiereszlek! A halál meg es igirte. Megegyeztek, hogy ő legyen datkor (doctor); a kinek a halál a lábához áll, a nem hal meg, s az ojant akarmijen urussággal meggyavithassa; de a kinek a fejihez áll, annak halál a fejin. Evel egymástól elváltak.

A mü emberünk elér egy városba, a hol a kiráj leánya erőss beteg vót. A datkorok mindent elkövettek, de nem tutták megurusolni. Jelenti, hogy ő megurusojja, ha élnivaló; s ha nem, azt es megmongya. Elment a beteghez, s hát lássa, hogy a halál a lábánál áll. Meggyujt egy kaszaj szénát, annak a hammából feredőt csinál, megfereszti benne a leánt, s a szépen meggyavul. A kiráj öt ugy megajándékozta, hogy nagy gazda ember lett belölle. Ott maratt lakni; feleségit magához vitette, s az uruslásból együtt uri módra éltek. - Ecczer ő es erőss beteg lett, s a komája a fejihez állott, ő eleget kérte, hogy ájjon a lábához, de a komája azt felelte: én biz' egyet sem! Aval hát ő es elkötözött a más világra.

.....
Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő
 ~~~~~

ELŐZETES

A Bornemisza Péter Társaság következő, decemberi rendezvénye: **Ádvent a könyvtárban**. Vendégünk **Huzella Péter**, Kossuth-díjas zeneszerző, gitáros-énekes, a Kaláka együttes, majd a Neil Young Sétány (NYS) formáció tagja, **2017. december 3-án, vasárnap, d.u. 17:30-kor**. 6. Bécs, Capistrangasse 2/15.

Magyar történelmi előadássorozat Bécsben

Felhívjuk olvasóink figyelmét az október 5-én megindult magyar történelmi **Ringvorlesungra**, amely a **Bécsi Magyar Történelmi Intézet** és a **Bécsi Egyetem** közös, nagy vállalkozása. Remélhetőleg sokan lesznek kíváncsiak a zömmel a legkiválóbb magyar történészek által tartott **német (és angol) nyelvű (!)** előadásokra... (ifj. Bertényi Iván). Alább a november-januári program, az előadások címe magyar fordításban.

Nov. 2. Szende Katalin: Mohitól Mohácsig. Magyarország későközépkori története virágzás és fenyegetettség között

Nov. 9. Pálffy Géza: Közép-Európa védőbástyája és éléskamrája. A Magyar Királyság a Habsburg-monarchiában a 16-17. században

Nov. 16. Papp Sándor: Magyarország az oszmánok árnyékában (16-17. század)

Nov. 23. Soós István: Az újjáépítés évszázada. A Magyar Királyság 16868 és 1790 között

Nov. 30. Erdődy Gábor: A modern polgári magyar nemzet születése (1790-1848/49)

Dec. 7. Deák Ágnes: Centrifugális és centripetális erők között - Magyarország a 19. század második felében

Dec. 14. Ifj. Bertényi Iván: Virágzás és széthullás. A történelmi Magyar Királyság utolsó évtizedei

Jan. 11. Romsics Ignác: Magyarország a két világháború között

Jan. 18. Borhi László: Birodalmi vagy ideológiai? Magyarország és Kelet-Közép-Európa a szovjet birodalomban, 1945-1956

Jan. 25. Pók Attila: Vér és kenyér. A Kádár-korszak és a rendszerváltozás, 1957-1990

Az előadások színhelye: Hörsaal des Instituts für Osteuropäische Geschichte, Campus der Universität Wien, Spitalgasse 2, Hof 3, 1090 Wien

Valamennyi előadás 18:00 órakor kezdődik.

Absender: P.b.b.
 Péter Bornemisza Gesellschaft
 A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
 Gefördert aus Mitteln der
 Volksgruppenförderung.
 Erscheinungsort: Wien
 Verlagspostamt: A-1060 Wien

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.
 E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung der Gesellschaft: Creditanstalt Bankverein,
 A-1011 Wien, Schottengasse 6. BLZ: 11000 Konto Nr. 00207578600 IBAN: AT58110000207578600 SWIFT (BIC): BKAUATWW